

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Peșta

PEGASUL: — Și acum mai du-te puțin și pe teren...

Desen de A. LUCACI

urzica

RAPID DINAMO 1—0

(AU ÎNSCRIS PENTRU ÎNȚINGĂTORI: ION IONESCU 9 GOLURI, DUMITRIU II 8, GREAVU 16, MACRI 7, ANDREI VREO 5, CODREANU 6, NĂSTURESCU 6 DIN 11 METRI, DAN COE 1 GOL (cel mai frumos gol din cariera lui de fotbalist. A marcat de la 65 metri, dacă nu mai mult). DE LA ÎNVINȘI NU ȘTIU CINE A MARCAT PENTRU CĂ DORMEAM. PROBABIL FRĂȚII NUNWEILER VII)

Se făcea că eram mort. Eram așezat pe catafalcul meu personal din sufragerie și în jurul lui vegheau, ca nu cumva să fie banc, toți criticii literari. (Inclusiv cei de la „Tribuna”). La biroul meu, Dumitru Isac, criticul și directorul Teatrului din Cluj, îmi scria necrologul. Din când în când venea la mine și-mi cerea amănunte în legătură cu opera mea. Dumitru Ion Solomon, cronicar și mai ales umorist, plîngea la căpătiul meu și se scuza:

— Iartă-mă, Nicuță, că te-am supărat cu parodia aia din „Luceafărul”, pag. 11, dreapta.

L-am mîngîiat pe creștet și i-am spus: — Nu mai plînge, tovarășul meu de viață (și eu eram mort. Vis, ce vreți!) că o să-ți vină și ție rîndul!

Pe urmă s-a făcut că a venit tovarășul dramaturg Davidoglu, de la Fondul Literar.

— Ai murit, Nicuță! Ce facem cu datoria pe care o ai la fond?

Nu știu de ce mi s-a făcut milă de el. Alții au datorii mult mai mari decît mine și tot nu se sinchiesc. M-am ridicat din sicriu și i-am dat un telefon lui Fănuș Neagu (romancier). L-am rugat să ia asupra lui datoriile mele.

Prietenul meu Fănuș Neagu, împreună cu Nicolae Velea, care scriau în ziua aia un scenariu, au acceptat și tovarășul Davidoglu m-a părăsit mulțumit. A pornit spre scaunul lui de la Fondul Literar.

În camera cealaltă a mea, se făcea că era o nuntă. Sora mea cea mică (72 ani neîmpliniți) se făcea că divorțase de Mihai Viteazu pentru motivul că era măruntel și stingaci și acum se căsătorea cu Motroc de la Rapid. Se făcea că Dumitru Mircea, prietenul meu (tot scriitor, ce să-i faci!), se făcea, cum zic, că plecase de la catafalcul meu și-i distra pe nuntași cu strigături culese de el însuși din Ardeal. Pe urmă se făcea că virgulă cînta:

„Bine-mi taie cuștu’
Că l-am ascuțit amul!”

S-a făcut p-ormă că m-am dus și eu la nuntă să-l ascult pe Mircea.

— Da’ tu parcă erai mort? au zis nuntașii și au pornit cu toții spre sufragerie.

Ce credeți? În locul meu, în sicriu... sicriul era plin cu niște rocă argilooasă de culoare albă gălbuie.

— Ce-i asta? au întrebat nuntașii.

— Nu știți ce-i asta?

— Nu știm.

— Aceasta este o rocă argilooasă care se numește bentonită.

— Și ce caută ea în sicriul tău?

— De unde să știu eu?

După asta, a intrat peste noi, nuntașii, statuia lui Mihai Viteazu cu postament cu tot. I-a tras una cu buzduganu’ la picioare lui Ion Ionescu. Sor-mea aia mică (72 ani neîmpliniți) se făcea că nu se mai mărita

cu Motroc, ci cu Ion Ionescu. Statuia lui Mihai Viteazu a luat-o pe sor-mea, a dus-o la magazinul de la coada calului lui și a umplut-o de cadouri. După ce a ieșit din magazin s-a urcat și ea pe cal și i-a jurat soțului ei:

— Dragă Mișule, să pleznesc dacă mai plec de la tine!

Se făcea că Mihai Viteazu n-a crezut-o și a cerut I.T.B.-ului să mute stația autobuzelor care duc la stadionul „23 August” din fața statuii lui. Pe urmă, cînd m-am dus și eu să văd ce cadouri fi cumpărase Mihai Viteazu sor-mei, am găsit în locul ei 17 tone de bentonită.

Tocmai cînd mă pregăteam să-i fac scandal lui Mihai Viteazu pentru că o adusese în acel hal pe soră-mea, m-a trezit nevastă-mea.

— Ți-am spus eu să nu mai mănînci mîncăruri grele seara! Toată noaptea te-ai zvîrcolit în pat.

— Bine că m-ai trezit. Era gata-gata să mă iau la bătaie cu cumnatu-meu, Mihai Viteazu... Tu ai făcut istorie, știi cîte isprăvi a făcut el cu turcii la Călugăreni!

— Lasă-l pe Mihai și spune-mi mai bine cine-i Bentonita asta, că toată noaptea mi-ai pomenit-o.

— Bentonita, draga mea, este o rocă argilooasă și se folosește în metalurgie.

— Și, mă rog frumos, de ce visezi tu rocă argilooasă? Ai putea să-mi spui?

De cînd cu visu’ ăsta, nu mai vorbește cu mine. Zice că cine știe ce legături am avut eu cu Bentonita.

Să vă explic dv., poate mă credeți: bentonita, așa cum am mai spus, este o rocă argilooasă. Înainte de vis cu cîteva zile am fost pe la Uzinele metalurgice „Unirea” din Cluj și am dat acolo de un birocratism cras. Ascultați:

Secția turnătorie a cerut serviciului aprovizionări bentonită. Serviciul de aprovizionare a dat din umeri spunînd că n-are. S-a întîrziat producția pînă ce s-a făcut rost de 3 tone de bentonită de la Atelierele de reparat material rulant din Cluj. S-au cheltuit bani cu transportul și, după asta, s-a constatat că uzinele aveau în stoc 17 tone.

Cu gîndul la bentonita asta m-am culcat eu în noaptea aia cînd am visat că am murit.

Să nu-l arză focul de birocratism? Ba să-l arză că mi-a făcut o noapte!... Sor-mea, măritată cu Mihai Viteazu, fuge cu Motroc, se mărită cu Ion Ionescu, eu mort mă transform în bentonită etc. etc. În etc. citiți și supărarea nevastă-mi în legătură cu bentonita.

Da, să-l arză focul de birocratism!

P.S. Ați observat că titlul n-are nici o legătură cu ce-am scris? N-are! Titlul face parte din alt vis al meu. Dintr-un vis rapidist.

Hai, Rapid!

NICOLAE MINEI

Lacrimile

In apele bătrînului Nil,
Un mic crocodil,
Încă fragil,
Se usca —
Dacă pot spune așa —
De foame și plîngea amarnic,
Cerînd păpîcă maică-sii. Zadarnic!
— „Lasă, spuse ea, trucu-i pueril,
Știu că-s lacrimi de crocodil”.

Puiul crescînd și ajuns adult.
Era sensibil, tandru și cult.
Și totuși cînd

Veni la rînd
Vîrsta dragostei, avu nefericirea
Să-și vadă respinsă iubirea.
Plînse iar. Dar aleasa inimii sale
Găsi cu cale
Să-l repeadă: — „Nu-i viril
Să hohotești așa. Și-n plus, mă crezi copil?
Știu că-s lacrimi de crocodil”

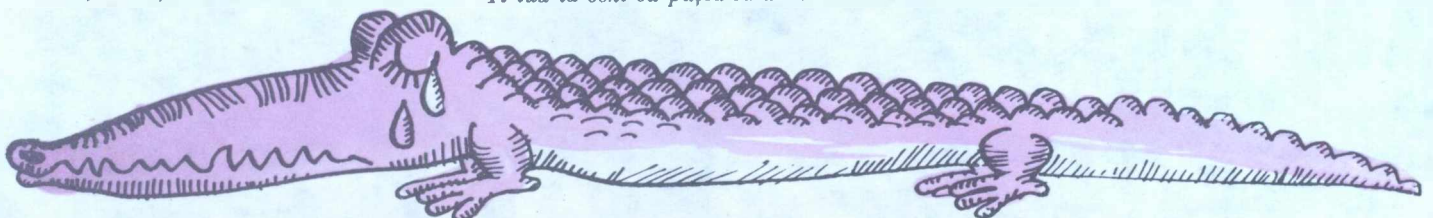
El se retrase pe malul cu mil
Simțînd cum îl
Cuprinde dorința morții subite.

Un vîntător cu cizme lăcuite
Îl luă la ochi cu pușca sa dum-dum.

Constatînd ce aproape e-acum
Sfîrșitul, solzosul animal
Își plînse nenorocul maximal.
Dar spuse vîntătorul: — „Inutil!
Știu că-s lacrimi de crocodil”.

Atunci crocodilul scos din sărite
Îl hăcui pe vîntător în trei clipite.

Vrei neapărat și o MORALĂ? Iată:
Cînd ai de-a face cu o prejudecată,
Nu mai ezita,
Viră colții-n ea!

Să privim profilul în față

— Ce să mai pierdem vremea că tot nu ghicim, se băgă în vorbă soacra.

— Am adus plăcintă, mamă soacră. De la o patiserie nouă care s-a deschis de curind. E o „demență nebună“, vorba lui fiu-meu.

Acestea fiind zise, „demența nebună“ s-a mâncat, încălzită la cuptor și, peste două luni, Stelică Busuioc plecă din nou la București, cu chifteaua rece, cu oul răscopt, cu coltucul de piine și cu scriptele în servietă.

— Stelică, nu uita, când te întorci, să treci și pe la plăcintăria aia și să ne mai aduci niște plăcintă, de-aia grozavă...

— Bine, dragă, bine...

A doua zi, după ce și-a terminat treburile, în drum spre gară, Stelică Busuioc se abătu pe la plăcintărie. Dar, plăcintăria, ia-o de unde nu e. În locul ei, se afla acum, un magazin cu fructe și legume, aranjate artistic și apetisant, în lăzile și coșurile aliniate în vitrine și în interior. Localul își schimbase profilul și, o dată cu el, mobilierul, inventarul etc.

La gândul litrei de plăcintă, dispărută în negura comerțului alimentar, Stelică Busuioc înghiți în sec. Dar, pentru că tot venise pînă acolo și era pregătit „sufletește“ să cheltuiască un pol, ceru un kilogram de piersici și două de pere „pergamute“.

La 7 punct intra pe ușa sufrageriei, la domiciliu, cu scriptele tescuite și udate, sub pungile din servietă.

— Nu trebuia s-o bagi în servietă, Stelică, să nu-ți păteze acetle de grăsime.

— Nu, că n-am adus plăcintă...

— Dar ce-ai adus?

— Fructe. Piersici și pere. O frumusețe!

— De la plăcintărie?

— Nu, că plăcintăria nu mai e acolo. Și-a schimbat profilul și s-a transformat în Aprozar.

Și au trecut două luni și Stelică Busuioc a plecat iarăși la București, cu scriptele, chifteaua, oul și coltucul.

— Ascultă, Stelică! Dă și pe la Aprozarul ăla că poate găsești vreo trufanda, ceva. Vine revelionul și nu strică s-avem și noi o fructă mai acătării la masă...

— Bine, dragă. Bucuros...

Și-a dat pe la Aprozar. Numai că în locul lui, era acum — instalat proaspăt — un atelier de tapițerie. Deci, alt profil, alt mobilier, alt utilaj și alți bani cheltuiți pentru „demolarea“ Aprozarului și instalarea noii unități comerciale, în centrul căreia se lăfăia o plapumă purpurie cu rombulețe de baclava și cu două inițiale de mătase îmbrățișate, liric, la mijloc.

— Ce dorește, tovarășul?

— Păiii... eu venisem săăă... știind că aici... Dar, fiindcă tot am venit, aș avea nevoie de niște droturi pentru o canapea care s-a burdușit de tot...

Exact la 7, Stelică Busuioc intră acasă cu servieta umflată de droturi ca un geamantan.

— Uuuu! Dar ce bunătați ne-ai adus acolo, Stelică? Struguri, roșii timpurii? Ori te pomenești că ai mai găsit vreun pepene?

— Nu, dragă! Am adus niște droturi pentru canapeaua din odaia băiatului...

— Droturi de la Aprozar?

— Da' de unde! Aprozarul s-a aprozărit. S-a schimbat profilul magazinului și, în locul lui, s-a deschis o tapițerie. Și ca să nu zici că viu cu mîna goală...

Pînă în februarie au mai trecut două luni. Stelică Busuioc și-a îndesat căciula pe urechi și, în servietă, coltucul, scriptele, chifteaua și oul.

— Stelică, mamă! il imbie glasul soacrei, dulce ca mierea de mai. Fă-ți pomană și cu mine și cumpără niște droturi și pentru divanul meu, că s-a hodorigit de tot și îmi intră sîrmele în organism.

— Cu cea mai mare plăcere, mamă soacră

Stelică Busuioc s-a dus. Și seara, la 7 fix, radios cum nu mai fusese de mult — a intrat pe ușa sufrageriei, cu un goșogeamite pachet agățat de deget.

— Bravo! Se bucură soacra. Ia să văd și eu droturile, că de cînd le aștept!

— Ce droturi, mamă soacră? Nu e nici un drot!

— Păi atunci, ce-i acolo în pachet?

— Plăcintă! Două kilograme! Că, localul și-a schimbat iarăși profilul și plăcintăria s-a mutat la loc.

Dar cu alt mobilier, cu alte rafturi, cu alte tăvi, cu altă veselă și cu alte parale cheltuite!*)

*) Schița a fost inspirată de cazul magazinului din Calea Victoriei Nr. 110, care și-a schimbat de trei ori profilul în ultimul timp.

Treburile serviciului îl obligă să se ducă, „cu scriptele“, din două în două luni, la București. Drept care, Stelică Busuioc pleacă cu trenul de noapte și, la șapte dimineața, descinde — somnoros și mototolit — în capitală. La 8 punct e la minister. Pînă la 11 treaba e gata, scriptele sînt în regulă și pînă la 13,30 cînd are tren „la scară“ ca să-l ducă îndărăt, îi rămîn două ceasuri libere, să hoinărească prin Bucureștiul pe care — din două în două luni — îl găsește mereu innoit, mereu întinerit, mereu mai frumos și din ce în ce mai de nerecunoscut.

Anul trecut, într-o zi toridă de august, se îndrepta spre Gara de Nord, cu pălăria într-o mîna, cu batista, learcă, în alta și cu pași de cal de dric cînd urcă spre cimitir. Mai avînd un ceas pînă la plecarea trenului, se gindea să ia „ceva în gură“ în restaurantul gării și, pe urmă, — o dată instalat în tren — pe locul de lingă fereastră, să tragă „un somn reparator“ cu gearul deschis și cu perdeluța filfindu-i peste față, ca pinza unui drapel bătut de vînt.

Alimentat foarte sumar din pachetelul dat de nevastă la plecare, (o chiftea rece, un ou răscopt și un coltuc de piine), se simțea leșinat de foame, cînd îi ieși în cale, cu miros de cornuri calde și „foitaje“ scoase recent de la cuptor, o „Plăcintărie și patiserie“ îmbietoare și copios asortată. Se vedea cît de colo că localul e deschis de curind. Mobilierul, rafturile, tejghelele, tăvile, vesela — totul era elegant, nou și strălucitor de curățenie.

Stelică Busuioc mîncă o litră de plăcintă cu brînză și după ce o plăti, mai ceru una cu carne și, tocmai cînd să plece, se gîndi să facă o surpriză și celor de acasă și cumpără un kilogram de plăcintă. Jumătate cu brînză și jumătate cu carne.

La șapte seara, intră triumfător pe ușa casei, cu servieta sub braț și cu pachetul cu plăcintă atîrnat de deget și pătat cu hărți de grăsime.

— Ce-ai adus acolo, Stelică? Îl întîmpină bucuroasă nevasta.

— Ghiciți...

E VREO DEOSEBIRE?

Desen de CIK DAMADIAN

— Nici una... Amîndouă funcționează cu curent!

Dragi cititori, ne aflăm cu... creionul pe terenul de la... etajul IV al unui bloc din Aleea Circului, unde vom asista la întâlnirea dintre... „Urzica“ și... Pircălab! Timpul este frumos, apartamentul este frumos, gazdele se poartă frumos: în acest moment își face apariția pe teren... mama lui Pircălab, care — ca „observator familial“ — oferă oaspeților o... cupă cu vin de categoria A.

...În sfârșit, toată această pregătire „moral-vinicolă“ ia sfârșit, și la începutul întâlnirii noastre, replica se află de partea oaspeților, care astfel reușesc să pătrundă în terenul... vieții lui Pircălab.

— Primele secunde din viața dv. de fotbalist...

— La București, la 5 noiembrie 1941...

— Din ce echipă făceați parte?
— Din echipa... noilor născuți!
— Cum? V-ați născut... fotbalist?

— Nu! M-am născut la maternitate, dar publicul care mă asista spunea că... dădeam teribil din picioare! Se pare că tatăl meu aflând că-s... băiat, a anunțat... 1-0 pentru el!

— Bravo! Ați înscris, deci, din primele minute... Când ați executat primul șut?

(De astă dată, Pircălab face o cursă formidabilă pe marginea... aducerilor aminte, și, în sfârșit...)

— Da! La vîrsta de 8 ani, pe stadionul „Unirea-Tricolor“...

— Cum se poate? Ați întrerupt 8 ani „activitatea sportivă“?

— N-am întrerupt! Mi s-a întâmplat și mie să am o lungă... ezitare în fața porții!

— După un an, lângă Obor, făceam parte împreună cu alți puști, din categoria „Maidan“! Am ajuns chiar să jucăm și fotbal... interstrăzi: echipa străzii Vasilescu-Iosif cu cea a străzii Avrig. Campionat, nu glumă...

— Și cum se termina un asemenea meci?

— Se termina... la apariția pe „stadion“ a echipei... părinților! Probabil că atunci am învățat și eu să fug pe teren!

O REPRIZĂ CU... PÎN

DE LA „OBOR“ PÎNĂ APROAP

— PRIN... TELE-BALON DE LA TRIMISUL NOSTR

— ...Și totodată ce înseamnă o „lovitură liberă“ din partea lor!

— Nu prea, pentru că reușeam, deseori, să fac o... cursă spectaculoasă pînă la școală, unde, scos în fața... tablei, și dînd semne vădite de oboseală, nu puteam... finaliza nimic! Prin urmare, am început să cunosc încă de pe băncile școlii sistemul... 4-2-4! Eram chiar pe punctul să... retrogradez, dacă...

— ...Dacă n-ați fi pus mingea pe... tușă!

— Dacă un coleg de prin vecini nu mi-ar fi arătat... unde-i clubul „Dinamo“ care, în cele din urmă, mi-a făcut ordine și în „compartimentul“ școală! Era prin 1953, era iarnă și era cit pe ce să devin... „pitic“, dacă antrenorul Steinbach nu mi-ar fi urât „La mai mare“, pentru că eu eram mic și slab... Dar iarna a trecut, eu am mai crescut, Steinbach iar m-a văzut și la jocul de verificare, o lovitură de la 11 m. mi-a înscris... numele pe o legitimație de „pitic 2“!

— Deci, iarna ați fost încă „puști“ dar primăvara ați ajuns... „pitic“!

— După ce am fost centru-înaintaș și mijlocăș-stîng, am ajuns în 1956... căpitan de echipă la „juniori 2“, care aparținea de „Dinamo Obor“, echipă, pe atunci, în divizia B. Antrenorul Stănculescu — severul și îndrăgitul „nea Fane“ — m-a ajutat la această... detență peste stadiul de „pitici 1“...

— Pînă acum am tot vorbit de... nou-născuți, de pitici, de juniori,

fie 1, fie 2, dar unde-s... meciurile?

— Vin...

— Nu, ajunge, vă mulțumesc... știți, am mai băut un pahar... e-un „vinaveraj“ cam mare, așa că... stop!

— Ha, ha! Eu vorbeam de meciuri: că vin... îndată, și încă multe... A venit în primul rînd campionatul republican și jucînd la Obor cu juniorii „Farului“ — care ne bătuseră la Constanța — doream cu orice preț să ne luăm revanșa. Într-adevăr, conduceam cu 2-0 în prima repriză și „tari pe situație“ am început să jucăm un altfel de fotbal; îi luam „peste picior“! Ei însă ne-au luat „în balon“, au egalat și ne-au bătut cu 3-2! La sfîrșitul meciului, noi, juniorii

de la „Dinamo“, ne-am dovedit totuși un „11“ omogen: plingeam cu toții în cabine, ca niște... copii! Atunci ne-am convins că trebuie schimbată tactica „luării peste picior“ cu cea a luării fotbalului în serios. Mai ales că, între timp, mă făcusem băiat mare: am ajuns... senior la „Dinamo Obor“ în 1958, în urma accidentării unui jucător al acestei echipe. Și cum bătea la poartă un

PÎRCĂLAB
văzut de CIK DAMADIA

meci decisiv, tot cu „Farul iată-mă pe terenul din Constanța, transformat în... mijlocăș-dreaptă cu sarcina de a-l marca pe Avaslichioaie, redutabilul jucător „Farului“. Bineînțeles că între noi se prevedea un „duel“ care mă deosebea de restul echipei, pentru că față de un senior ca el, eu eram încă... „vasal“! el avea 30 de ani, eu — 16, el era un vechi jucător, eu — vechi... junior. Dar nu de asta am fost... vîrșit cu 3-2. Și iar am plîns, de... bucurie, căci mi s-a spus... „debutul meu a fost promițător“. În urma unei asemenea faze, „Urzica“ trage o concluzie:

— Fotbalul s-a dovedit încă o dată un joc interesant: echipa pierde, dar Pircălab... cîștigă!

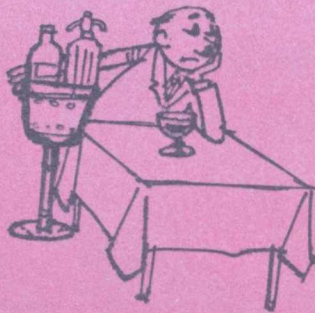
— Asta nu-i nimic. Să vezi Rîmnicu-Vilcea ce interesant a fost: eram în tabăra de juniori și lectionați din toată țara, și printre antrenorii care ne pregăteau se aflau și „Coco“, fratele meu, adică Dumitrescu III de la U.T.A. „Coco“ văzîndu-mă jucînd, mi-a devenit un loc... suporter și mi-a spus: „Vin frate, la Arad!“ Eu i-am urmat sfatul și am ajuns astfel la juniorii de la U.T.A.

— Vreau să cred că aici vă știți ca-n... familie!

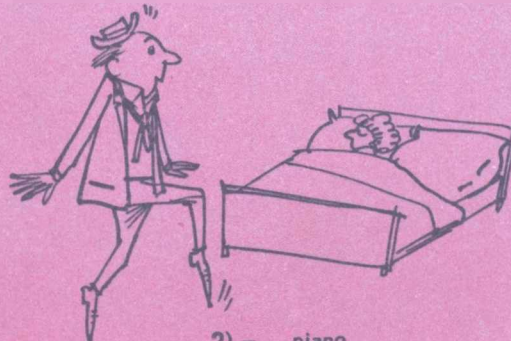
— Nu prea, pentru că mă simțeam slab în fața jocului plin de forță ce se practica aici; de aceea „Coco“ m-a schimbat din mijlocăș-dreapta în înaintaș și îndată am început să creez goluri în... activitatea mea!

În toamna lui '58 am fost luat ca rezervă la U.T.A. Arad și iată că în iarna lui '59 și prima mea dorință de plasare, peste hotare: în Siria, Liban... Pentru mine însă „meciurile“ au început din avion: la fiecare gol... de aer, mi se făcea rău și căci zburam pentru prima oară. Apoi, pe pămînt, trecerea bruscă c

PIESETĂ MUZICALĂ ÎN PATRU TIMPI

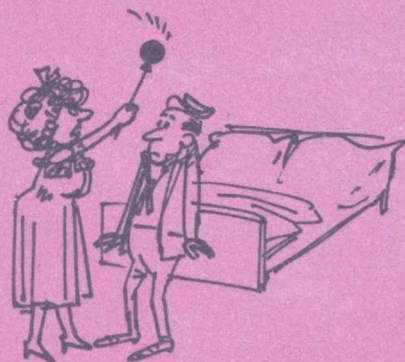
1) — ... solo la baterie...

2) — ... piano...

3) — ... vioara înflă...

4) — ... percuție...

Desen de GH. CHIRIAC

PĂLĂB

E TOKIO

PECIAL—

minus 0 grade la plus 40 de grade
făcut să mă acomodez greu cu
ul „teren“... Totuși, în meciul
la Alep, în ultimul sfert de oră,
trenorul Braun m-a introdus pe
en ca... extremă dreaptă! Me-
il s-a terminat cu 5-1 pentru
i!

În schimb, când am revenit în
ră m-am răzburat: am marcat
de goluri în cele 10 meciuri sus-
tute de juniorii de la U.T.A.
re, de altfel, au câștigat și cam-
ponatul pe 1959.

— Se pare că v-ați revenit se-
așa e când joci acasă!

Dar emoții tot am avut...
ai ales în seara dinaintea meciu-
i de categoria A dintre „UTA“
„Farul“, când antrenorul Braun
i-a spus, într-o seară, să trec și eu
la cabină. Aici, a doua zi, sur-
zică: în dreptul dulăpiorului meu
aflau ghetele, tricoul, chiloții
... Braun, care și-a anunțat „bă-
i“ că azi joacă, în locul lui
ircă... Pircălab. Când arbitrul
fluierat sfârșitul acestei partide,
a 1-4 și eu felicitat! În acele
brante, mi se părea că-i... 11-1
ntru mine!

(Ca extremă-dreaptă, Pircălab
dovedește a fi în mare formă.
... povestitor! „Urzica“ de aceea,
de în cealaltă... extremă: nici nu
ai intervine!)

— ...Apoi, în 1960, fiind îm-
numat de selecționata Capita-
i pentru un turneu în Brazilia,
i-a scăzut puțin elanul... atunci
nd, ajungând la Recife, mi-am
izut adversarul direct: un negru
și solid, care, la drept vor-
t, mi-a produs un gol... în
tlet, căci eu pe lângă el, eram

INTERVIURILE „URZICII“

... șiretul lângă balon! Însă
stantin, văzindu-mă în „pasă“...
ea, m-a încurajat: „Nu con-
ază! Fii tare!“ Noi am fost în-
-adevăr tari, dar ei au fost și
ai... tari: 5-2 pentru ei!

— Știu, totuși, că atât dv. cât
întreaga echipă ați făcut o im-
presie bună asupra publicului bra-
lian...

— Într-adevăr, așa a fost, căci
e unde am trecut am stîrnit mult
nteres în rîndul brazilienilor.

— Și cum ați umplut ulterior a-
este... goluri?

— O primă ocazie s-a ivit la Tg.
ureș, unde venisem cu U.T.A.
ntre a susține un meci amical
ntr-o simbătă. Însă chiar în ziua
meciului sosește antrenorul Tra-
n Ionescu de la „Dinamo“ care
mă solicită să plec urgent la Bucu-
rești, pentru a juca a doua zi, ca
xtremă dreaptă în meciul cu Ra-
ngel Club Paris; Anghel Vasile,
ucătorul român, fusese accidentat
n turneul de la New York. Și ast-
el, la 5 august 1961 am revenit la
Dinamo“, făcîndu-mi intrarea în
oarta francezilor, în minutul 19:
— 0 pentru noi! În minutul 90,

tribunele erau în picioare: 3-1
pentru noi! Cum primul gol l-am
marcat eu, am fost bineînțeles
re-marcat de public și de echipa
„Dinamo“, care m-a reținut defi-
nitiv și la care sînt, de atunci,
titularul aceleiași post.

— Dar „saltul“ în... echipa na-
țională, cînd l-ați făcut?

— Cu ocazia meciului Turcia-
R.P.R., care a avut loc la Bucu-
rești, la 18 noiembrie 1961, dată
memorabilă atît pentru mine cît
și pentru lotul național care a in-
scris pe tabela victoriilor noastre
un minunat... 4-0! Atunci „Con-
temporanul“ a scris elogios despre
mine, denumindu-mă „Mînzul“!

— Iar „Mînzului“ i s-a dat...
friu liber să zburde și pe alte... te-
renuri! Deci... „di-i, căluț“ mai de-
parte...

— ...Spre vreo 20 de țări și mici
și mari, unde am făcut meciuri...
și mari și mici! La Madrid, de pil-
dă, a fost trist: aici, în țara lupte-
lor cu tauri, ne-a cam luat „Real
Madrid“ în... coarne și, vai, ne-a
fugit... terenul de sub picioare!
Iar atunci cînd am vrut să vedem o
„corridă“ adevărată, de asemenea
n-am reușit pentru că taurii erau...
în vacanță! Dar tot nu ne-am lăsat:
la București, noi am fost... „torea-
dorii“. Apoi, la Torino, sub incintă-
torul cer italian am făcut o răsu-
nătoare „serenadă“ danezilor: i-am
bătut cu 2-1! La Copenhaga a
fost și mai frumos: am câștigat cu
3-2; era deci clar că de astă dată
danezilor li s-a „dezumflat balo-
nul“: mingea a pleznit în timpul
jocului!

— Ne-ar mai interesa și ceva în
legătură cu „Dirfamo“, echipă la
care s-a întors pînă la urmă „fot-
balistul rătăcitor“...

— Ultima etapă a adus echipei
mele — pentru a patra oară — ti-
tlul de campioană a țării, apoi
„Cupa R.P.R.“ și „Cupa revistei
„Flacăra“, iar mie, titlul de „ma-
estru al sportului“. Și, în plus
mi-a mai adus... 1 kg la cele 67...
1 cm., la cele 1,73, 10 goluri la
cele 25 de meciuri jucate și... 11,4
secunde pe 100 m.!

— Într-adevăr, calități serioase,
însă din nou combinate... umoris-
tic și deoarece ne aflăm oricum în
out, îmi permit să întreb ce preocu-
pări aveți în afara te-
renului de fotbal...

— În prezent, emi-
naamente... sportive:
mă antrenez pentru...
examenul de admitere de la I.C.F.
și, ah, pentru „marele examen“
de la Olimpiadă...

— De ce oftați cu gîndul la To-
kiu?

— Pentru că avem și noi un mare
„of“ la inimioară: am văzut mingea
trimisă de japonezi pentru acomoda-
re, și dorim din toată inima să
n-o lăsăm din... picior, pînă n-om
scoate din ea o... medalie.

— Cele spuse de dv. sînt frum-
os: au într-adevăr un sunet...
metalic, al cărui ecou se aude astăzi
amplificat de 18 000 000 de...
suporteri: „Haide R.P.R.!“

În acest moment are loc o cioc-
nire: „Urzica“ ciocnește... cu Pircă-
lab, urînd un sincer „Noroc“!
atît lui cît și echipei sale, în timp
ce vinul din cupe, auzind vorbin-
du-se de Tokio, devine din ce în
ce mai... tare!

...Dragi cititori, în întîlnirea
dintre „Urzica“ și Pircălab a inter-
venit, deci, o poziție clară de...
pauză, așa că vom relua comenta-
riul nostru semisportiv după...
Tokio!

Sig. HOROVEANU

Datorită proastei depozitări, mobila pusă în vânzare în unele magazine nu este de aceeași calitate cu cea expusă în vitrină.

— Socoteala de acasă și mobila din vitrină nu se potrivesc cu cea din târg...

Desen de H. LERU

NICOLAE TAUTU

Extemporal

Sună, nukul sună din frunze afară
Ca și clopoțelul din școala primară...

Vreau să-ți scoți, iubito, din tainica ladă
Vechea uniformă de cer și zăpadă.

Și îmbrac-o astăzi numai pentru mine,
Nu uita nici bascul cu culori marine...

Te aștept pe stradă ca din întîmplare...
Îți zăresc servieta, inima tresare!

Ca și-n clasa opta, de atunci, liceală
Îți întind iar mina plină de cerneală.

Caligrafic scrisă tremură-n hirtie
După nopți de veghe prima poezie...

Îți privesc doar gura roșă ca o teză
Am uitat de sinus, de geți și franceză

...Am rămas același, prins tot de poeme,
Vechiul catalog răsfoind prin vreme.

Iar în orice toamnă mai aștept pe stradă
Vechea uniformă de cer și zăpadă...

Și cînd sună nukul din frunze afară
Mă grăbesc ca-n vremea de demult, școlară...

Mă așez în bancă sfios și hoinar
Dar pe-o altă bancă de... pensionar!

CER CUVÎNTUL

Stenogramă de la ședința care nu a avut loc la uzinele „Electro-aparataj”-București. Au fost de față salariați mulți, deficiențe puține, cițiva tehnicieni și maiștri cu musca fără căciulă, intrucit toamna nu se poartă acest articol. Se analizează situația pe una din lunile trecute. N-a mai luat parte de asemenea revista „Urzică” prin reprezentanții săi legali, carnetul și creionul.

URZICA: Tovarăși, bine v-am găsit!

VOCI: Făcînd abstracție de unele deficiențe, într-adevăr ne-ai găsit bine.

URZICA: Mă aflu în mijlocul vostru și acest lucru mă bucură. Pe viitor voi veni aici mai des. Vă promit.

A: Ne bucură că te afli în sinul nostru, dar promisiunea nu trebuie s-o respecti neapărat.

B (către A): Aha! Nu te aranjează ca „Urzică” să mai poftască pe la noi ca nu cumva să te viziteze la atelier.

A (incurcat): Eu...asta...adică...

B: Te-ai fisticit. De ce te-ai făcut galben?...

C: Păi dacă lucrează la vopsitorie! Dar, observați vă rog, s-a făcut galben cu pete...

URZICA: O clipă. Mi se pare că se bate șaua să priceapă iapa.

B: Nu, Urzico, de ce iapa? Noi nu sîntem herghelie sau hipodrom să lucrăm cu cabaline. Batem șaua să priceapă cei care vopsesc anapoda piesele...

A: Păi...noi...adică...

URZICA: Păi...noi...adică... Tovarășe, fii clar: se întîmplă sau nu? E albă sau e neagră?

VOCI: Cînd e albă, cînd e neagră.

C: Uneori e și scorojită. Sare pelicula de vopsea de pe corpul pieselor intrucit, din lipsă de grijă sau de grătare, ele sînt aruncate la nimereală, pe jos!

B: Dar, în general, noi lucrăm bine.

URZICA: Știu. În general toată uzina lucrează bine. Produsele ei sînt apreciate pretutindeni...

B: Păi vezi, Urzicuțo...

URZICA: Păi vād, dar pentru ce să vād și piese lucrate de pomană?

VOCI: Ba nu-s lucrate de pomană, sînt plătite... Și rebuturile costă.

D: Da, da! Și mă întreb, cui folosesc aceste rebuturi?

E: „Urzicii”. Mănîncă și ea o piine, de pe urma lor.

URZICA: Cine e tovarășa care a vorbit?

D: Tiripa Georgeta. Este una dintre miloasele care-ți dă să mănînci o piine. Numai că, de data asta nu-i vorba doar de o singură piine, ci de 24. Numite axe.

URZICA: Mai limpede.

VOCI: Tovarășa Tiripa de la „Semiautomate” a lucrat 28 de axe.

URZICA: Ooo!

VOCI: Din care 24 rebuturi.

URZICA: Aaa! Tovarășa Tiripa are ceva de adăugat?

VOCI: De adăugat? Nu-i deajuns 24?

URZICA: Prea deajuns. O asemenea piesă e mai mult de muzeu decît de „Electroaparataj”. Ar trebui prelucrată.

B: Piesa?

URZICA: Și piesa, și tovarășa Tiripa. Dar continuați ședința. Sînt nerăbdătoare. Stau ca pe ace...

A: Ace? Asta miroase a satiră.

URZICA: Și nu-ți place?

A: Are miros înepător.

URZICA: Perfect. Eu o să te înțep, o să te critic și o să învețe și alții din lipsurile tale.

A: Eu propun să critici pe alții și să învăț eu din lipsurile lor.

E: Tovarăși, trecem la atelierul de bachelită. Cine se înscrie la cuvînt?

VOCI: Mai bine ați întreba cine se înscrie la cursurile de ridicarea calificării.

URZICA: Aha! O clipă. E cazul să-mi scot iar notesul și să-mi ascult creionul.

G: Nu-l mai ascuți, tovarășă, că o să ne îndreptăm și fără notes și creion. E vorba doar de cițiva presatori care nu dau atenție cursurilor de calificare și din această pricină suferă producția.

URZICA: Și și-au făcut autocritica?

D: Sigur! De aceea nici n-au avut timp să mai vină la cursuri pentru că erau ocupați cu autocritica.

B: Ar putea să ia exemple de la atîția fruntași: Stan Constantin, Ilie Tudor, Mihalache Anghel, etc. etc.

URZICA: Cine-i tovarășul Etc. Etc.?

VOCI: Cam toată uzina. De ce nu-i notezi pe ăștia?

URZICA: N-am decît un singur creion și un singur carnet.

E: Tovarăși, mai sînt și alte probleme de ridicat?

VOCI: Mai sînt de ridicat niște desene.

URZICA: Caricaturi?

D: Nu, dar notează-ți fiindcă sînt subiecte de caricaturi. Desenele noastre sînt tehnice. Și țin de Serviciul constructor-șef.

URZICA: Și ce se petrece la acest serviciu?

D: Nu se petrece, se muncește. Dar uite că tovarășii de acolo aduc

anumite modificări în documentația unor piese.

URZICA: Mă rog...

D: Nu-i nevoie să-i rugați, că le fac ei fără nici o rugămînte. Dar aceste modificări ar trebui făcute și pe desenele vechi, după care lucrăm piesele, noi cei din secție.

URZICA: Exact.

D: Păi nu-i exact, fiindcă nu le fac. Dumnealor una modifică în birouri și noi alta lucrăm în secție după desenele nemodificate. E ca și cum eu aș vrea să mă înșor cu o fată din alt oraș, ea îmi trimite o fotografie, îmi dau seama că e o ființă splendidă și cînd mă întîlnesc cu ea, mi se face negru înaintea ochilor. Pe fotografie era aproximativ Brigitte Bardot, în realitate leit muma pădurii. Eu încep să oftez și dînsa mă lămurește că are un vecin fotograf care a adus unele modificări fotografiei. Secret mare. N-a aflat nimeni. Și-atunci, ce zic? S-o ia vecinul gata modificată!

VOCI: Numai că desenele nu le pot lua vecinii.

D: Așa că din pricina Serviciului constructor-șef, sau rămîn neînsurat sau rămîn cu urîta. Cu piesa necorespunzătoare adică.

URZICA: Dar ce-i înghesuiala asta la ușă?

C: Cițiva de la „Galvanizare”. Se grăbesc.

URZICA: Au bilete la teatru?

VOCI: Nu. Se duc la baie.

URZICA: Și nu pot s-o amîne pentru mai tîrziu?

VOCI: Dacă le faci dumneata un duș acum, poate c-or să amîne și ei baia pe mai tîrziu.

URZICA: Înțeleg! Va să zică așa: intră în baie, se curată ca apoi să se ducă la teatru.

C: Nu se curată pe ei. Curată anumite piese.

URZICA: Nu cred: anumite piese le curată cronicarii dramatici. Le bagă sub duș și le freacă pînă se saturează... autorii.

D: Interpretați greșit. Situația se prezintă astfel: unii dintre galvanizatorii noștri, dacă simt că se apropie ora trei, scot piesele din baia de zinc fără să mai aștepte ca ele să fie acoperite temeinic cu stratul chimic de acoperire.

Și uite așa, nici piesele nici galvanizatorii n-au acoperire.

C: Datorită acestei neglijențe, se întîmplă adesea ca pieselor să li se facă de cîte 6—7 ori aceeași baie.

URZICA: De ce nu scoateți abonament la „Baia centrală”? Revine mai ieftin. Și apoi acolo aveți și masaj...

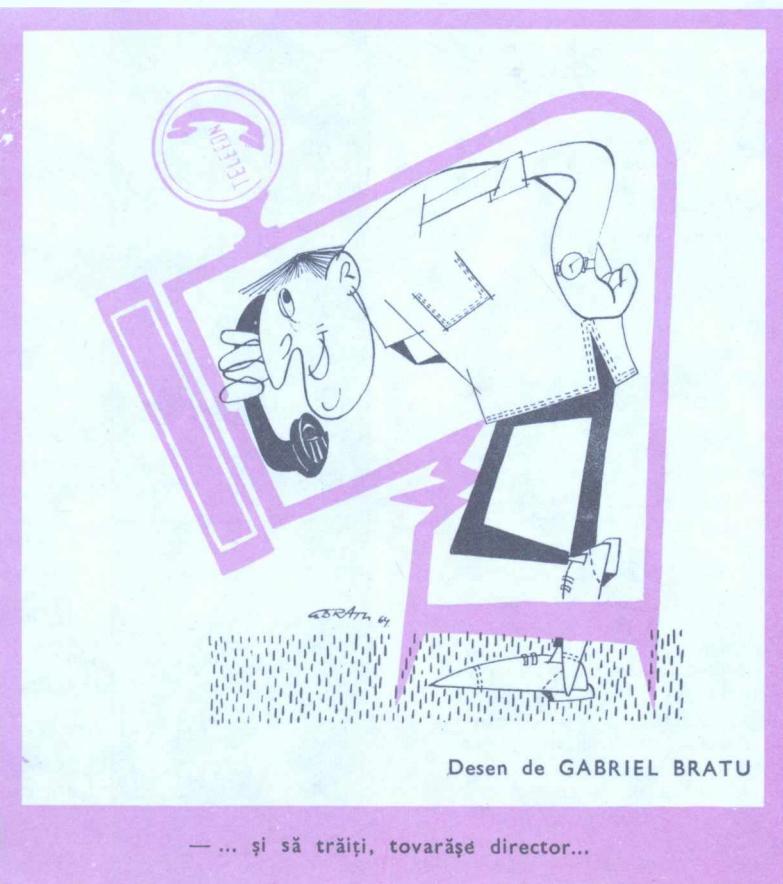
VOCI: Maseur? Nici cu tine nu ni-e rușine, „Urzicuțo”. Cum te pricepi tu la masaj, mai rar, bibicule...

B: În plus tu faci și tratamente cu acu-punctură.

URZICA: Aveți dreptate. Eu am notat aici o serie de pacienți pentru un tratament pe patru coloane. Sperăm să-i vindecăm, fiindcă nu-i boală grea și nici contagioasă. Dovadă că n-au contaminat uzina. Ceilalți sînt perfect sănătoși și n-au făcut complicații nici la aparatul digestiv, nici la aparatul circulator, nici la aparatul respirator, nici la Electroaparataj. Dragi tovarăși, să ne vedem cu bine.

VOCI: În ce număr?

P. conf. ILIE BARBU

Desen de GABRIEL BRATU

— ... și să trăiți, tovarășe director...

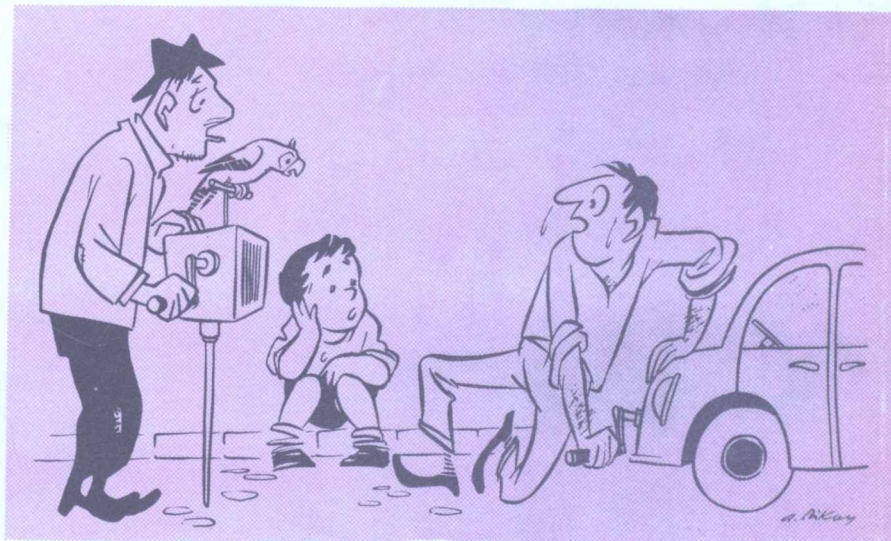
AUTOMINIATUR

— Plouă, Mișule! Să-ți arunc umbrela sau... mașina?

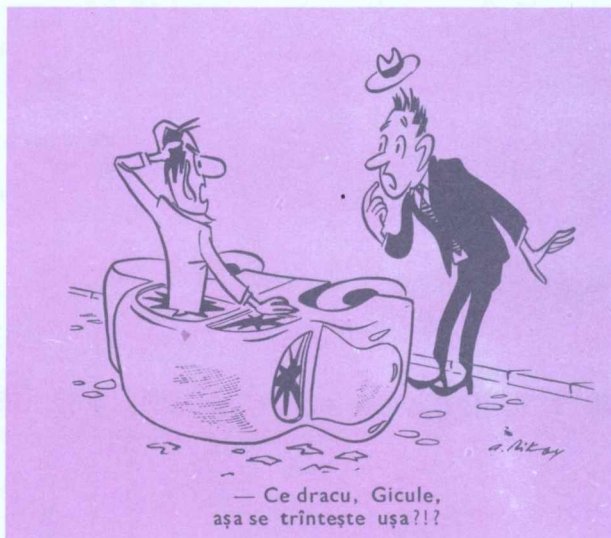
FĂRĂ CUVINTE

— Nene, mata de ce n-ai papagal?

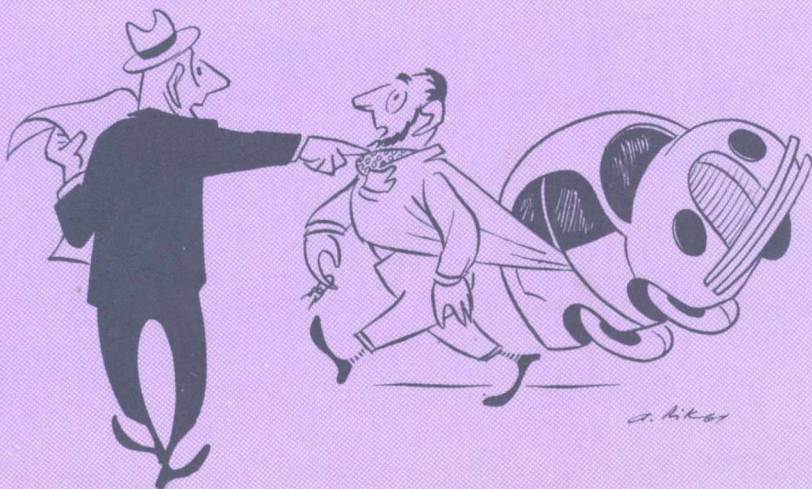

— Tăticule, pentru ce e bara aia?
— Ca... să ne împiedice să trecem...

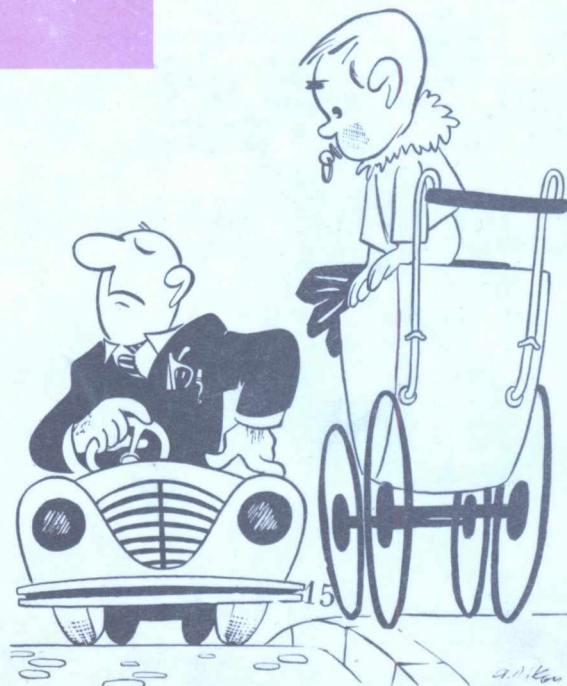

— Ce dracu, Gicule, așa se trîntește ușa?!?

Desene de
RIK AUERBACH

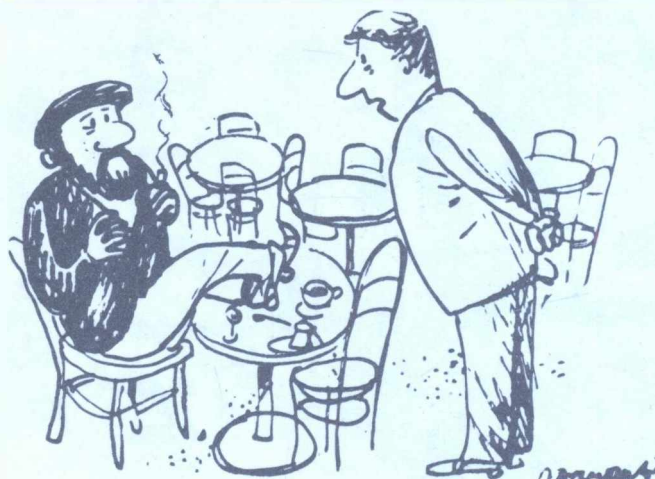
— Vedeți că vi s-a prins haina în ușă!...

FĂRĂ CUVINTE

UMOR

de peste
hotare

— Cu care gen de literatură vă ocupați?
— Cu onorariul.

(Din „Jez“ — R.S.F. Iugoslavia)

— Accident de mașină?
— Nu, mi-a căzut un as din mîncă...

(Din „Vie Nuove“ — Italia)

— Din nou ai întârziat, ia exemplu de la colegul dumitale!

(Din „Ludas Matyi“ — R. P. Ungară)

EPIGRAMA • EPITAFURI • EPIGRAMA • EPITAFURI • EPIGRAMA • EPITAFURI • EPIGRAMA •

Unei amatoare de literatură

Amica noastră — atît de umblăreață
Îți vine nu știu cum s-o dai
de-a dura:
Ș-a incurcat cu-atîția înși în viață
Și-acum incurcă și literatura.

Unui autor prea meticulos

De ce n-are-un manuscris
Iorgu prozator ales?
Fiindcă-n treacăt fie zis
Scrie rar și șterge des.

Unei perechi

Soțul este frumușel
Soața lui geloasă este.
El mereu după nevastă
Și nevasta după el!

N. Crevedia

Nemulțumirea unui poet formalist

„E trist — oșta pe patul morții
cu înțelegere tirzie —
să faci o viață-ntreagă versuri
și nici măcar o poezie.“

Mircea Bonda

Unui bețiv econom

Tu la măsca ai tras avan
E lesne deci ca să pricep
Că dacă astăzi n-ai un ban
E c-ai depus banii la CEP.

Dr. Mirea Ioan
București

Amicului C.

De-i spune soaței „Scumpa mea“
Nu e din dragoste anostă
Căci luxul care-l poartă ea
Numai el știe cît îl costă!...

Sandu Russu
Bacău

Unui responsabil necinstit de la un centru de lapte

El e mereu preocupat
Și procedează cam așa:
Cum vine oreun control de stat
Îl vezi că... spală putina.

Nicolae Marinică
com. Potcoava, r. Slatina

Unui îndrăgostit

Îți place vara? (ii zisei)
Și se făcuse roș ca para.
N-am observat că pe alei
el se plimba la braț cu... vara.

Unui infumurat

Nici în concediu, cum văd bine,
nu-și lasă obiceiul său:
de cite ori vorbea cu mine,
el mă privea... de pe Ceahlău.

Mircea Codrescu
București

Trăgătorii

Ambii-s trăgători de frunte
Altfel nici că se putea:
Dînsa trage chiulu-ntr-una,
Dînsul trage la... măsca.

Colban Laurențiu
București

Unui poet care scrie

Versul alb, albă hirtie
Cum să se vadă poezie!

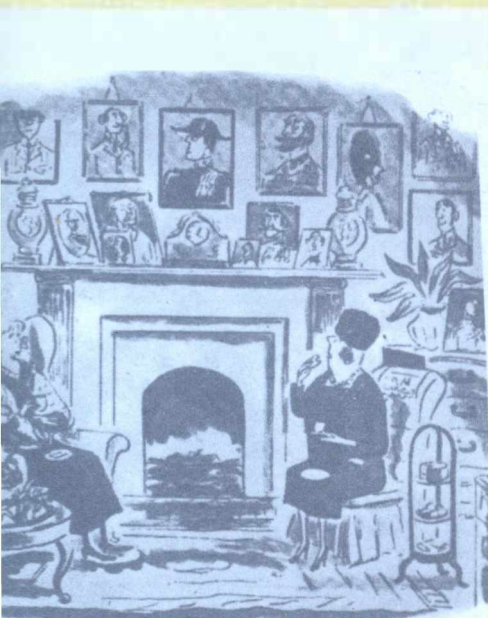
EPITAFURI

Unuia care nu putea

Amicul care a murit
A fost inteligent nesp
În viață n-a fost păc
Însă la groapă toți l-

Nimeni nu s-a-nume
Să îl aibă de bărbat.
...Numai moartea „l-

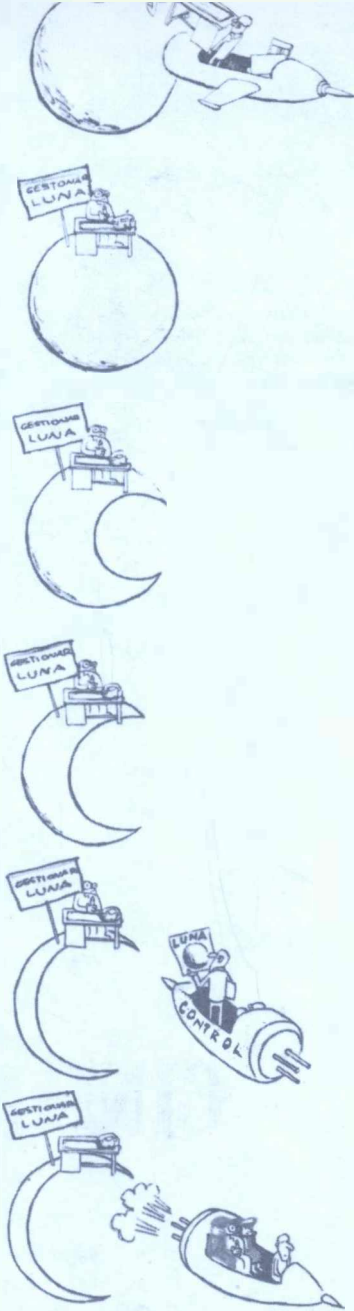
S-a certat în timpul
Cu plăcere și avînt,

Trăiesc singură, cu amintirile mele.
(Din „Punch“ — Anglia)

Școți că știi mai bine, încearcă tu!
(Din „Dikobraz“ — R.S. Cehoslovacă)

(Din „Krokodil“ — U.R.S.S.)

TUDOR MUȘATESCU

DIN „DICTIONARUL LIMBII ROMÎNE“

- H — Targă în picioare.
- Halima — Nopti care te scapă cu zile.
- Haos — Casă în care nevasta și-a căutat cerceii înainte de a pleca la teatru.
- Haplea — Ochi care văd numai cu gura căscată.
- Harachiri — Moarte cezariană.
- Harem — Visul soțului după ce s-a certat cu nevasta și doarme singur pe canapeaua din sufragerie.
- Haine — Costume de epocă.
Pseudonimele nudului.
- Haimano — Mama, stradă și, tatăl, maidan.
- Haiduc — Doină călare.
- Haleală — Mincare înghițită direct cu burta.
- Halterofil — Om cu greutate în muncă.
- Harnașament — Cal în ținută de ieșit în oraș.
- Harnic — Om cu furnici la degete.
- Harpă — Invitație pentru degete eoliene.
- Hartă — Agitație vizuală a pământului.
- Halva — Ipsos comestibil.
- Haltă — Loc unde se oprește trenul din mers, ca să-și încheie șiretul la ghete.
- Hamac — Când omul ia plasă de bună voie.
- Hamal — Persoană care nu-ți poate duce, la tren, bagajul de idei.
- Harpie — Tanti Mița când e liniștită.
- Harpagon — Om care, în loc de casă, trăiește în casetă.
- Hrean — Unul care ți scoate pe nas tot ce-ți dă.
- Hrubă — Camera de chibzuință a vinului.
- Havaiană — Instrument de culoare.
- Hăis — Indicator pentru circulația anumiților boi.
- Hermină — Animal sălbatic vînat de femeii cu duhul blîndeții.
- Hieroglifă — Scris medical.
- Hindus — Fost hindus în eroare de colonialiști.
- Hamei — Inventatorul berii.
- Hangar — Coteț pentru păsări de metal.
- Hulă — Greața mării.
- Hienă — Animal care dezgroapă morții pentru a-i mânca de vii.
- Holdă — Mitingul pîimilor viitoare.
- Humor — Haz cu studii în Anglia.
- Homar — Rac plecat la băi de mare.
- Holtei — Încă fericit.
- Hol — Birou de plasare al camerelor din casă.
- Hircă — Portret stilizat.
- Hirtie — Una care ajunge „stricată“ din cauza scriitorilor.
- Hipism — Sport în care caii sînt, în general, niște măgari.

IRI • EPIGRAME • EPITAFURI • EPIGRAME • EPITAFURI

Iube
Dar cu moartea în dispută
N-avu ultimul cuvînt.

Vasiliu Tudor
elev, București

Unui agronom căruia nu-i plăcea
terenul

Pină ieri n-a pus piciorul
Cît era de ntîns ogorul.
Azi, oricît se străduiește,
Din teren nu-l mai urnește.

Vida Ștefan
Satu Mare

Unui oportunist

El schimbătorul de cuvînt
Și de principii-n a sa viață
Ciudat că stă tot în mormînt
Și n-a ieșit la suprafață.

N. Cr.

Unui îngîmfat

A cerut — la inmormîntare —
Să-l ducă cu... Carul Mare!

I. Suceveanu

Unui somnoros

Nu mă plînge, frățioare!
Sînt doar în continuare!

Ilie Vîlcu
Buzău

Unuia care se purta rău cu oamenii
El de plîngeri avu parte,
Dar în viață, nu la moarte.

Unui leneș

Toată viața fără preget
N-a mișcat măcar un deget.
Acum, bietul, chiar de-ar vrea,
E tîrziu. N-ar mai putea...

Frasin Teodor
București

• EPIGRAME • EPITAFURI • EPIGRAME •

— De ce nu intrați în casă, copii?
— Da, ca să ne plouă?

Desen de ȘT. MUNTEANU

Aragă Urzicio

Cam pe la început de Ciresar
S-au debarcat în gară la Onești
Șase semănători din București.
Noi sintem alea șase și acum
Avem pin' la Brătîla încă-un drum.
Eram emoționate: cine știe
Ce viață-om duce la gospodărie:
Vom da de oameni înțelegători
Să aibă grijă de semănători?
Am stat o zi pe rampa gării, două,
Trecură patru, cinci, trecură nouă,
Iar după ce demult trecu și luna
Din noi își dete cu părere una:
„Suratelor, aici ne-au părăsit!”
Se situase pe un punct greșit
Că dusem — am văzut ulterior —
De-un președinte „înțelegător”
Ce nu ne-a luat de la-nceput cu zorul,
Ci ne-a lăsat să admirăm decorul
Care — în adevăr — e o minune.
Pe urmă iarăși, din „intenții bune”
A vrut să ne-atmosferizăm nițel,
Onești-Brătîla fiind la un nivel
Cu mult mai sus ca Bucureștiul care

E-un pic mai ridicat față de mare.
Că ploaia a căzut ades pe noi,
C-am stat în balta plină de noroi
Și că ne-a ros oleacă de rugină
Din asta nu poți formula o vină
Și-n fruntea unui om să pui ștampila:
Putea ca să ne plouă și-n Brătîla.
Ei, spune tu, Urzico dragă dacă
Poți da pe fleacuri omul în tărbață?
În orice caz, de s-o găsi cu cale
S-apară-asemeni fapte în jurnale,
Venim la tine cu o rugăminte:
Lui Anghel I.¹⁾ — că el e președinte
Să nu-i dea numele pentru că este
Pericol să ajungă de poveste.

Îți mulțumim de mii de ori.

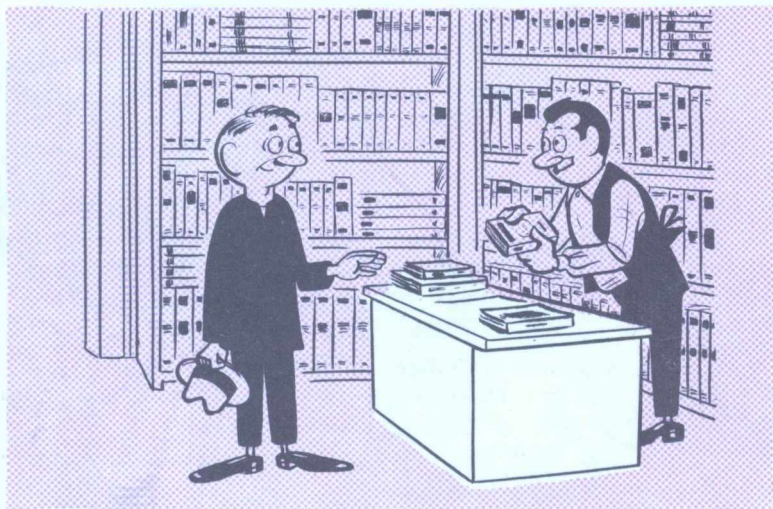
Semnăm:

Șase semănători!

P. conf. FLORIN IORDĂGHESCU

¹⁾ Este vorba de președintele G.A.C. Brătîla, tov. Anghel Ion.

„CALIFICARE”

— Aveți „Cinci săptămîni în balon?”
— Nu ținem cărți cu „anecdote!”

Desen de FRED GHENĂDESCU

— De ce i-o fi sărit muștarul?
— Pentru că lipsește la cremvurști...

Desen de V. TIMOC

CINE NU RĂSPUNDE

- 1) Nu răspund la telefon cei care nu sînt acasă cînd îi chemi.
- 2) Nu răspund la întrebări elevii care nu știu lecția.
- 3) Nu răspund la scrisori cei care nu le primesc.
- 4) Dar de ce nu răspund la sesizările „Urzicii”... patru foruri din orașele: Buhuși, Baia Mare și Bacău, că doar le-au primit?

De peste un an

Comitetul sindical al fabricii de postav Buhuși nu răspunde (de peste un an!) la sesizarea nr. 6729 din iulie 1963 a „Urzicii” privitoare la un concurs „Cine știe meserie ciștigă”, organizat în întreprindere și ale cărui premii salariații care le-au ciștigat nu le-au primit.

Deci nu e chiar sigur că „cine știe meserie ciștigă”. E sigur însă că... cine „știe” să nu răspundă sesizărilor presei... pierde.

De zece luni

I.R.T.A. Maramureș, cu sediul la Baia Mare, nu răspunde (de zece luni) la sesizarea 12110 din decembrie 1963, privitoare la niște serioase lipsuri ale autobazei I.R.T.A. Vișeu și la defectuoasa circulație a autobuzelor acesteia pe ruta Vișeu — Baia Borșa.

Adică I.R.T.A. Vișeu face, iar I.R.T.A. Maramureș tace. Rezultatul: Cine tace, sie-și face.

Și de aproape zece luni, Sfatul popular al orașului Baia Mare n-a răspuns încă nimic la sesizarea 13113 din ianuarie 1964, referitoare la un răspuns neadevărat pe care îl dăduse anterior.

N-a răspuns în nici un fel, nici măcar cu o afirmație neadevărată.

De șase luni

U.C.F.S. regiunea Bacău nu răspunde (de șase luni, din aprilie 1964) la sesizarea 4140 privitoare la o curioasă negustorie a clubului sportiv Dinamo-Bacău, care a continuat să vîndă... și în anul 1964, pe la școlile din raionul Roman, „bilete de intrare” pentru un „concurs” „Cine știe sport ciștigă”, care însă avusese loc, de mult, în octombrie 1963.

Cînd un for, sesizat despre unele lipsuri, în loc să răspundă ce măsuri a luat, tace și se spală pe mîini, înseamnă că acolo nu e lucru curat.

C. RĂSPUNDEANU

SUS ÎNTR-O CABANA'

de SADI RUDEANU

Am fost în concediu toți patru împreună: soția mea Vanda, eu, Victor și soția lui, Dana. Victor și Dana sint bunii noștri prieteni. La București ne vedem cu ei aproape în fiecare zi și nu există film, piesă de teatru sau, mă rog, orice spectacol la care să nu fim toți patru împreună. Așa se face că anul acesta am depus toți eforturi ca să ne luăm concediile în aceeași perioadă și am pornit-o veselii pe munți la cabane.

În gară am constatat că, în timp ce noi ne luaserăm două rucsacuri ușoare cu cele strict necesare, ei au venit cu două valize mari, grele, care parcă aveau în ele și mobila din casă. Am constatat acest lucru pe pielea mea, stimulată de un cot al soției care vroia să-mi sugereze că ar fi o mitocănie s-o las pe buna noastră prietenă să-și care singură valiza. Și după ce am reușit să ridic în plasa compartimentului această stîncă de granit, am simțit imediat nevoia unui concediu nu de 18 plus 3, ci de 36 plus 6. După care Dana a exclamat fericită, așezîndu-se pe locul ei:

— Ce bine că am plecat împreună! O să fie foarte plăcut.

După care a trebuit să-i cedez locul meu lângă fereastră pentru că ea nu suferă să călătorească cu spatele în direcția mersului. E adevărat că putea să schimbe locul cu soțul ei, care și el călătorea cu fața, dar intrucît mi s-a adresat mie, această cerere fiind însoțită și de un atac al soției asupra uneia din glesnele mele, am zîmbit, m-am ridicat și m-am mutat. Pe la Ploiești am îndrăznit:

— Da' ce naiba aveți, frate, în valizele astea?

Mi-a răspuns Victor, care își curăța calm și meticolos un măr:

— Zicea Dana că poate o să picăm și prin niscaiva orașe. Poți să intri oricum într-un local? Și dacă intri într-o seară într-un restaurant și în altă seară în altul, poți să intri cu aceeași rochie în amîndouă? Sau cu aceeași panțofi?

Și aruncă pe fereastră cojile mărului, din care o jumătate vințu le-a înapoiat pe pantalonii mei noi de tergal gri deschis.

— Mărul nu pătează, mă liniști Dana, te asigur; eu mă pricep.

Și am umblat tot timpul concediului cu pantalonii pătați mai sus de genunchi pentru că eu alți pantalonii nu-mi luasem la cabane. Într-o zi am cerut niște pudră de talc, dar Dana s-a oferit cu un pic din pudra ei „Hélène Rubinstein“ că și aia e bună, așa că pata n-a mai ieșit nici după ce am fierț pantalonii în zece ape.

Ca să vă spun cum am ajuns la cabana „Trei Brazi“ cărînd garderoba Danei în spinare ar însemna să vă provoc hohote de plîns, ceea ce în nici un caz nu constituie

scopul acestei povestiri. Drept e că, după ce am luat masa la cabană, mi-a mai trecut supărarea și, după cinci sticle de bere, i-am sărutat pe Dana și pe Victor pentru ideea ce o avuseseră de a pleca toți patru în concediu.

Ne-au dat o cameră cu patru paturi și am căzut frînt. Era ora opt seara cînd am adormit. Nu știu cît să fi trecut cînd m-au trezit niște tunete puternice.

— Ne-am ars! am șoptit eu în beznă. Tună!

Și-mi răspunse din patul de alături vocea soției mele:

— Nu tună! Sforăie Victor! Eu n-am închis un ochi!

— Și Dana cum naiba doarme?

— Sforăie și ea, așa că se anulează unul pe altul!

Pînă la cinci dimineața, ne-au anulat pe noi și abia în zori am izbutit să ațipim. Dar n-a trecut mult și ne-am trezit. Victor umbla prin cameră și tușea de răsunau munții, tușea fiindu-i amplificată de rezonanța pereților cabanei.

— Ce ai Victore, ai răcit?

— Nu, de la țigări!

— Și de ce mai fumezi?

— Tușesc așa în fiecare dimineață de zece ani și n-am nici pe dracu!

În fiecare dimineață! Și mai aveam 17 plus 3!

— Hai sculați-vă, adăugă el, în timp ce se bărbiera, doar n-ați venit în concediu să dormiți!

— Păi nici n-am dormit, făcui eu, că sforăiți amîndoi ca două mașini de tăiat lemne.

Au izbucnit în ris.

— Bună! făcu el. Ai haz! Îmi pare bine că am plecat cu voi, o să ne distrăm!

Am ieșit să ne luăm gustarea de dimineață. Ei doi arătau proaspeți, odihniți și rozalii ca doi nou-născuți. Eu și Vanda aveam o culoare albastră și eram vineți pe la ochi de parcă toată noaptea ne-am fi bătut.

— E minunat aici! spuse Victor.

— Splendid! îl completă Dana.

Sosi cabanierul cu șunca, cu ceaiul și cele opt ochiuri comandate de mine. Toate arătau frumoase, proaspete și îmbietoare. Am dus furculița la buze, dar Dana mirosi șunca.

— E alterată! făcu ea.

Victor mirosi ochiurile.

— Sint vechi! spuse el.

Am mirosit și noi.

— Sint bune dragă!

— Nu mîncăți! Vă îmbolnăviți! Vă intoxicați! Muriți!

Am rămas și flămînzii. Cabanierul s-a jurat că toate alimentele erau primite cu o zi înainte. Nu i-a ajutat nimic. Victor a adus biscuiții din valiza lor și cutia cu marmeladă. Au băut ceai. Apoi au scris în condică și s-au ridicat jigniți de la masă. Eu cu Vanda

am rămas și am plătit toată consumația neconsumată. Abia mai tirziu am aflat că au amîndoi ceva la ficat și nu vroiau să riște.

— Ce e proaspăt pentru alții, dragă, spuse Dana, nu e proaspăt pentru noi! Voi de ce n-ați mîncat?

Eu n-aveam nimic la ficat, dar îl simțeam cum se umflă.

După masă au început să-și facă valizele.

— Ce-i cu voi? i-am întrebat.

— Păi n-o pornim mai departe? Era vorba să mergem la cabane! Doar n-o să ne oprim aici!

Cînd am zărit valiza pe care mi-o pregăteau și pe care urma s-o car eu de-a lungul și de-a latul Carpaților, am exclamat:

— Eu mai departe nu merg! Aicea mor!

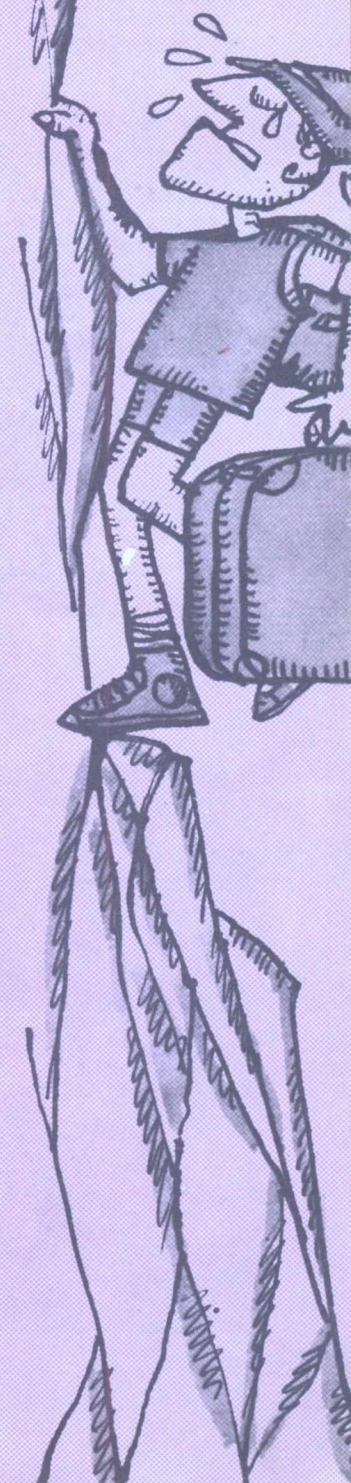
— Ești nebul? Ăsta-i concediu?

— Este! Dacă rămîn! Dacă rămîn aici e concediu! Dacă mă mișc de aici nu mai e! E pedeapsă! Eu n-am făcut nimic! Mie de la slujbă mi-au dat concediu, nu mi-au dat sancțiune!

S-au uitat mirați unul la altul, în timp ce Vanda tăcea chitic într-un colț, fără să-și mai pună în funcțiune coatele sau să-mi omoare glesnele.

Cei doi au găsit soluția. Ne-au lăsat pe noi la „Trei Brazi“ cu valizele lor (să le păzim) și ei au început să circule în fiecare zi la altă cabană. Exact același lucru l-am fi putut face noi, care aveam doar două rucsacuri, dar ei nu voiau să-și lase valizele singure, așa că ne-au lăsat pe noi cu ele. Se întorceau la cabană numai seara tirziu, ca să doarmă. Ca să doarmă ei și să nu dormim noi. Și cînd veneau ne povesteau ce-au văzut. Și ne compătiveau că sintem atît de leneși. Și așa a trecut concediul. La urmă s-au certat cu cabanierul căci lipsiseră o noapte și n-au vrut să plătească paturile. Așa că m-au lăsat să le plătesc eu. Și i-am spus Vandei că pe prietenii ăștia ai noștri vechi de zece ani nu mai vreau să-i cunosc. Că dacă nu plecăm împreună în concediu poate rămîneam prieteni o sută de ani. Că un teatru, un film sau o vizită e cu totul altceva decît 21 de zile împreună. Și cînd ne-am despărțit de ei în Gara de Nord, am răsuflet ușurați și m-am jurat să nu le mai dau nici un telefon. Dar nici ei nu ne-au mai dat. Am aflat că Dana s-a plîns de noi unor prieteni comuni:

— Am avut o surpriză groaznică cu ei, dragă! Abia în intimitate cunoști omul!

— Adică ce vrei să spui, Mitică?
 — Că nu ai dreptate, Costică!
 — Eu?
 — Tu!
 — Ce spui, frate? Va să zică, după tine nu sînt niște stricate?
 — Nu sînt, Costică!
 — Cum mă, nu sînt? Că mă scoți din sărite! S-a întîmplat sub ochii mei și tu îmi dai zor cu nu și nu!
 — Și, mă rog, ce s-a întîmplat sub ochii tăi de ești atît de scandalizat?

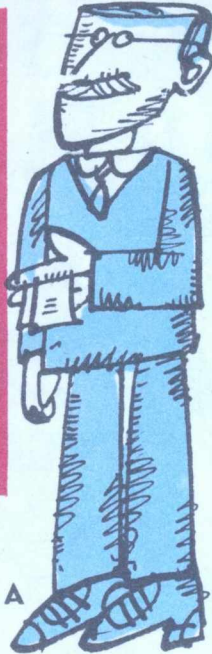
Ați observat că cei doi amici discutau la temperaturi diametral opuse. Costică era la punctul maxim de febră al apei, iar Mitică amintea de călătoria lui Nansen la Polul Nord.

— Ascultă! reluă Costică. Ieri dimineață, trecînd pe Bulevardul 6 Martie, pe lîngă cinematografe, îmi veni o idee: Ce-ar fi dacă aș lua două bilete la filmul „Cei patru călugări”? Zis și făcut. Și iată-mă în cîteva minute posesorul a două bilete categoria I-a pentru ora 21. Cînd ajung acasă, o găsesc pe nevastă-mea în pat, răcită tun. În jurul ei piramidoane, carmol, antinevralgice, soacră-mea și alte medicamente neplăcute. Îți închipui că tot entuziasmul meu a izbit în bară — cum spun sportivii! Ce era de făcut? Să o fi luat cu mine pe soacră-mea? Nu făcea! Prea o văd zilnic! Și apoi nici n-ar fi putut s-o lase pe nevastă-mea bolnavă și ea să se ducă la distracții. Am să vînd la cinema un bilet și voi intra singur. Perfect. La ora 20,45 mă aflam în holul cinematografului. Acolo, lume să-ți pui mîinile în cap. Tocmai mă pregăteam să vînd biletul, cînd privirile mi-au fost atrase de o fată cam la vreo 18—19 ani... o minune! Puțin spus minune! Un înger, nu altceva (*crescendo*) Ochii... ce ochi, Mitică!... Gura... ce gură, Mitică! Părul... ce păr, Mitică! Iar corpul... (*Aici, Costică, pentru o descriere mai precisă, își trecu mîna peste*

N-AVEȚI UN BILET ÎN PLUS?

de
MIHAIL JOLDEA

burtică netezind-o, apoi peste șoldurile dolofane de doică vieneză, arătînd prin gest chestiunea cu trasul prin inel). Mersul legănat, Mitică... ochi plini de candoare, Mitică... da' știi... candoare d-aia de te fierbe în oală seacă... și singură, singurică! Ce mai tura-vura, stăteam ca o locomotivă sub presiune. Hai? Ce zici, Mitică?

Și cu un deget gras și bont îl impune pe Mitică în burtă.

— Mă gîndesc!
 — La ce, Mitică?
 — Mare lucru e mîntea la oameni!
 — Lasă-mă, frate, să termin. Nu cumva îți închipui...
 — Păi...
 — Se poate? Aș fi putut să-i fiu tată.
 — Tocmai.
 — Taci și ascultă! Ce să-ți mai zic, Mitică, mă uitam la ea așa...

cum să-ți spun... cum s-ar fi uitat și tată-său... și, în timp ce o priveam, aud lîngă mine o voce: „N-aveți un bilet în plus?” M-am întors. Un tînar ofițer de aviație a, terizase lîngă mine forțat. Auzi tupeu! Eu am stat la rînd să iau bilete și dumnealui vine la de-a gata!

— Am, da' îmi trebuie! zic eu.
 — Poate că nu vine persoana!... a insistat ofițerul.

— Vine, nu vine, mie tot îmi trebuie! I-am retezat scurt elanul întorcîndu-mă din nou spre fată, care mi s-a părut că mi-a zîmbit. Ce mă privești așa, Mitică? Mi-a zîmbit, na... ce, parcă lui tată-său nu-i zîmbește?... Și, cum zic,... ofițerul a decolat, rămînînd în aer. Țineam cele două bilete mai la vedere... vreau să zic, la vederea fetei... Un copil acolo... să vadă și ea un film, mai ales că era cu preo-

ți, și i-aș fi explicat toate lucrurile pe care fata poate că nu le-ar fi înțeles, — că ce să priceapă la vîrsta ei? Ba am dat fuga și am luat cîteva pachetele cu ciocolată... Șapte lei pachetul, Mitică! Să-i dau să pape în timpul filmului, știi doar cum sînt copiii, morți după dulciuri — n-ai văzut și pe reclame? „Dați dulciuri copiilor”. Nu m-am gîndit bine, Mitică?

— Mda!
 — Stai să vezi! Pe urmă, după spectacol aș fi condus-o pînă acasă... Poți să lași la ora aia tîrzie o fată singură? Nu m-am gîndit bine, Mitică?

— Te-ai gîndit...
 — Să se lege de ea vreunul din ăia cu breton și cu pîneze pe pantaloni? Mă gîndeam la bietul tatsu, și mă vedeam pe mine stînd și așteptînd ca pe jărătec.

— Da'ce, tu ai copii?
 — N-am. Dar dacă aș fi avut? Și deodată aud vocea fetei, și ce voce!... Harfă, nu altceva.

— N-aveți un bilet în plus?
 — Vai, se poate? Sigur că am! Tocmai mă gîndeam...

— Sînteți foarte amabil! și, bîgînd mina în poșetă: vă rog, cît face?

— Ooh! Mă jigniți... cum o să vi-l vînd? Primiți-l așa ca pe un mic dar.

Și îi dau biletul; era foarte emoționată de gestul meu patern.

— Nu știu cum să vă mulțumesc! Nici nu vă închipuiți ce serviciu mare mi-ați făcut.

— Și eu sînt fericit că am putut servi o fată... așa ca mata! Trag o ochiadă în oglindă, îmi aranjez cravata, înghit o bomboană de mentă... știi ca fumător... copiii nu suportă mirosul de tutun... poate că nici tat-su nu fumează. Gata să o iau de braț, nu de alta dar erau în jurul nostru tot felul de tineri de ăștia.. fără respect, cînd se scuză puțin, dispăre... și cu cine crezi că îmi vine?... Să-mi vină rău și nu altceva... (pauză) cu turboreactorul ăla de la aviație, plus un țînc de vreo zece ani. Să nu-ți vină rău?

— Deșteaptă fată!
 — Deșteaptă? De ce? Că și-a bătut joc de părul meu alb? Auzi ce-mi spune? Eu cu logodnicul meu! miorlăie ea.

— Păi n-avea vocea ca o harfă, Costică?

— Taci, Mitică și ascultă... Eu cu logodnicul meu, îmi zice ea, am văzut filmul, dar i-am fâgăduit fratelui meu că-l duc să-l vadă și el (apoi mie confidențial), știți, noi vrem să ne mai plimbăm... el e un copil... și îmi face cu ochiul... ați fost și d-voastră tînar... Ei nu că asta a pus capac la toate! Da' ce am îmbătrînit la ușa ei? Îmi suride ștrengărește ea, îmi suride și bombardierul ăla de aviator și iar o ploaie de mulțumiri, apoi cei doi tineri nerușinați, că altfel nu pot să le spun, dispar și-mi lasă țîncul pe cap.

— Nene, mi-a spus soră-mea că n-ați vrut să primiți banii pe bilet? behăi berbecul de lîngă mine. Mai bine mi-i dădea mie să-mi cumpăr ciocolată!

— Înțelegi, Mitică, aluzia?
 — Păi nu spuneai tu că copiii sînt morți după dulciuri?

La unele cojătării se începe curățenia cu mult înainte de ora închiderii.

— Nu vă deranjați. Ridicați numai un pic consumația și picioarele!

Desen de H. LERU

Regrete

La Viana do Costello, a avut loc un atentat oribil. E drept, atentatul n-a reușit, dar asta nu-l face mai puțin oribil. Căci victima era cit pe aci să fie, nici mai mult nici mai puțin, decît comandantul postului de jandarmi din localitate, căpitanul Duilhio Narhaval.

Viana do Costello e un orășel portughez de pe țărmul Atlanticului. Am exagera dacă am pretinde că Narhaval se bucura de mare popularitate printre concetățenii săi. Aceștia nu se împacă cu „mica sa manie“ (după cum o numește însuși căpitanul) de a aresta zilnic cel puțin cinci oameni sub pretext de „activitate subversivă“. Cînd Narhaval nu își îndeplinește această normă autofixată, suferă de insomnii și singurul tratament eficace e alcoolul. Și, după cit se pare, un comandant de jandarmi beat e și mai primejdios decît același comandant de jandarmi treaz.

Prin urmare, atunci cînd un necunoscut a tras asupra lui Narhaval trei focuri de revolver, autoritățile n-au avut îndoieli. Deși atentatul se produsese noaptea, lucrurile erau clare ca lumina zilei. De altfel căpitanul însuși, care a scăpat numai cu spaima, a declarat că remarcase în întineric „cel puțin zece umbre cu pistoale în mîini“.

Pentru mai multă siguranță, jandarmeria a arestat nu zece, ci 47, și nu umbre, ci pescari „suspecți de idei comuniste“. Ancheta era în curs după toate regulile artei jandarmerești, cînd s-a produs o lovitură de teatru: autorul atentatului s-a prezentat în fața autorităților.

E vorba de medicul-veterinar Carlos Oliveira, care avea o răfuială personală cu căpitanul. Acesta și soția lui Oliveira... Mai bine zis soția lui Oliveira și căpitanul... În sfîrșit, înțelegeți dumneavoastră. Cert e că medicul-veterinar descoperise ceea ce dv. ați înțeles și a vrut să se răzbune.

Cu un imens regret, jandarmii au fost nevoiți să pună în libertate pe cei 47 de pescari, care, acum, după anchetă, seamănă într-adevăr cu niște umbre. Un imens regret domnește de asemenea în Viana do Costello: de ce n-o fi învățat să ochească mai bine doctorul Oliveira?

N. AURELIU

În Vietnamul de sud situația rămîne tulbură

— Ce părere aveți despre șansele de stabilizare în Vietnamul de sud?
NGUYEN-KHANH: — Dacă ar înceta disensiunile din sinul triumviratului guvernamental și luptele populației împotriva acestuia și luptele dintre catolici și budiști și tulburările studentești ne-am putea rezuma la luptele cu partizanii...

Desen de V. TIMOC.

RĂTANIA LUI OTHELLO

sau cum s-a încurcat pînă la urmă Desdemona cu Hamlet

Ziarele au scris la timpul potrivit cum a scrintit-o Othello cu Desdemona lui în Africa de Sud: autoritățile au interzis piesa.

— Nu merge să ucidă un negru o femeie albă în plin public. E prea de tot. Aici trebuie altceva! — a fost de părere poliția.

Și în materie de artă poliția e suverană. Trebuie altceva. Dar ce altceva? S-ar putea, de exemplu, să n-o mai omoare Othello pe Desdemona. Să-l omoare ea pe el. Va să zică așa: Iago umblă cu intrigi, Othello află că Desdemona îl înșală și atunci ea îl ucide.

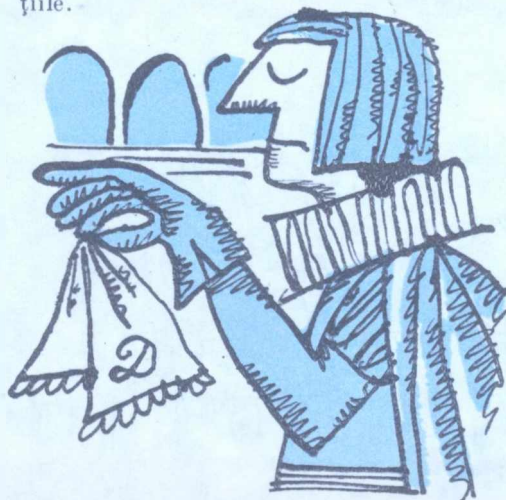
Nu merge. Din punctul de vedere al poliției ar merge, dar nu se înțelege nimic. Altceva. S-ar putea, de exemplu, așa:

Desdemona n-are nici în clin nici în mînecă cu Othello. Desdemona îl iubește pe Iago, care e un băiat cumsecade, eventual în serviciul poliției secrete. Dar pe ecranul dragostei lor nevinovate se ivește o umbră: intrigantul Othello. Noroc că Iago și Desdemona află la timp și-l linșează. Pe urmă, pentru un adevărat happy end, pleacă amîndoi pe iahtul propriu al lui Iago, să petreacă luna de miere în Honolulu.

— Oameni buni! — observă cineva — treaba asta nu poate merge. Ar trebui rescrisă toată piesa.

— De ce?

— Pentru că s-au schimbat toate situațiile.

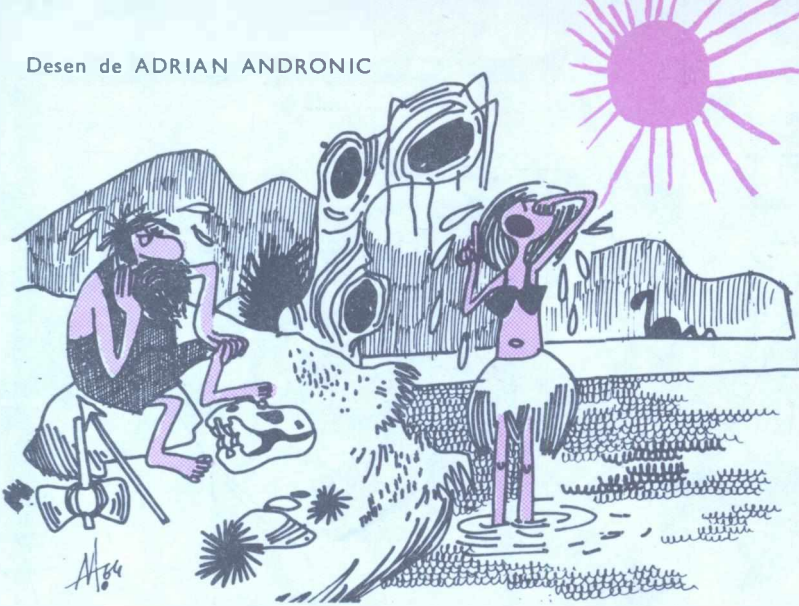
Abia acum au înțeles specialiștii în teatru din poliția sud-africană ce trebuie făcut: nu trebuie schimbate toate situațiile. Trebuie schimbate ceva personaje. Iago și Desdemona pot să rămînă pe loc. Dar Othello nu-i la locul lui. Se scoate ca necorespunzător. Nu trebuie un negru. În loc, se amplasează un Othello alb. Blond, ca Hamlet. Un Hamlet, care s-a îndrăgostit lulea de Desdemona. Și ea de el. Restul poate rămîne neschimbat. Textul, aproape că nici nu trebuie schimbat.

Acum, poliția nu mai are nimic de zis. Autoritățile au permis repunerea pe afiș a piesei Othello, întrucît nu mai este „periculoasă“.

Cu acest talmeș-balmeș, organizatorii au dreptul să dea spectacole seară de seară.

Și, într-adevăr cu acest talmeș-balmeș, organizatorii, seară de seară se dau în spectacol.

V. P

— Cizmulițe n-am, căciuliță n-am, paltonaș n-am și mâine, poi-mîine sosește Era Glaciară!!!

Răbojul urzicii

Șofer de tractor

La țesătoria „Suveica” din București, autotractoristul Constantin Gheorghe are — despre conștiințiozitate și disciplină în muncă — o concepție personală.

În tot cursul unei luni n-a vrut să-și respecte programul de lucru. Într-o zi a și refuzat să facă un transport cu tractorul, sub motiv că — fiind ora 11 — n-o să mai aibă timp să plece acasă exact la ora 15.

În altă lună a osîndit tractorul la neutilizare timp de șapte zile. (Patru zile, pînă să-i fie reparat, fiindcă îl tamponase, — și trei zile lipsind dumnealui nemotivat de la serviciu).

E limpede. Pe tovarășul autotractorist de la țesătoria „Suveica” nu-l trage...ața să lucreze serios. Cu comportarea sa, doar stînjește mersul serviciului și se face de basm. Adică doar încurcă ițele și se dă în stambă.

Oțetul se face cu incetul

Fabrica de oțet a întreprinderii de industrie locală „Drumul socialismului” din Bîrlad produce un oțet despre care consumatorii spun că e de bună calitate, dar are totuși un inconvenient: reziduuri sedimentate pe fundul sticlelor.

Cauza ar fi că oțetul e îmbuteliat prea repede, înainte de a fi suficient filtrat.

Deci consumatorii sînt bucuroși să consume deliciosul oțet produs de numita fabrică, dar modul în care e filtrat acest oțet nu-l înghit.

Rebuturi peste plan

A da producție peste plan e ceva...banal. Așa că unele secții de la uzinele „Independența” din Sibiu țin să fie mai originale: dau, peste plan...rebuturi.

Deși procentul de rebuturi, pe uzină, nu depășește limita admisă, sînt totuși unele secții care nu se obosesc „să se încadreze în normativul admis la rebuturi”.

Exemple dintr-o perioadă de cinci luni:
Secția forjă, unde procentul admis la rebuturi e de 0,15 la sută, nu s-a sfiit să dea procente de: 0,16; 0,37 și de două ori cite 0,43.

Turnătoria de neferoase, unde procentul admis la rebuturi e de 1,4 la sută, nu s-a jenat să dea de două ori cite 1,5 și de două ori cite 1,7.

Turnătoria de oțel, unde procentul admis la rebuturi e de 6,5 la sută, nu s-a rușinat să dea (în 4 din cele 5 luni) și procente de: 7; 7,94; 8,2 și 8,5.

Față de asemenea rezultate, sînt preferabile, deci, procedeele banale: de-a da, peste plan, producție.

Originalitățile de-a da peste plan rebuturi, pot fi date... la rebut.

Cu „Salvarea” la bilci!

Am semnalat Sfatului popular al regiunii Oltenia că autosanitară nr. 51.125-OL (a raionului Vinju Mare) e folosită pentru transportarea de persoane ne-bolnave, în diverse localități, în scopuri ne-sanitare. Ultima oară a transportat 15 inși la Craiova, unde era zi de țîrg.

În răspunsul său, sfatul regional spune că n-au fost 15 inși, ci numai 7, și că s-au dus la Craiova nu fiindcă era zi de țîrg, ci fiindcă au fost convocați — cu niște scripte — la regiune. Dar că, pe viitor, autosanitară din Vinju Mare n-o să se mai deplaseze în asemenea scopuri. Foarte bine! Să se mai organizeze bilciuri și la Vinju Mare!

Gospodarii lui Papuc

G.A.C. Beibugeac (din comuna Sarinasuf, raionul Tulcea) a cumpărat 8000 de butași de viță, pentru care a plătit 19 000 de lei. Cea mai mare parte din acești butași n-au putut fi plantați, fiind... uscați. Corespondentul voluntar care ne-a sesizat faptul zice că butașii au fost cumpărați gata-uscați.

Sfatul popular al raionului Tulcea, care ne-a confirmat faptul, zice că uscarea butașilor s-a datorat „proastei lor întrețineri de către gospodărie, în timpul iernii”.

Fie că butașii s-au uscat dintr-o pricină, fie că s-au uscat din alta, un lucru e sigur: că această ispravă i-a costat pe isteții gospodari de la Beibugeac 19 000 de lei.

Și fiindcă din acești 8000 de butași n-o să iasă cine știe ce viță, se cheamă că și tovarășii de la G.A.C. Beibugeac, care au făcut isprava, sînt doar niște gospodari de butași, nu chiar niște gospodari de viță.

C. RĂBOJ

mai frumos — dar n-am director de scenă.

Inelul: Ceva căruia nu-i dai de capăt.

Voința: Un fel de cîrmă a vieții.

Butoiul: Decît slugă la Bachus — mai bine casă la Diogene.

Calul: Singurul om care-a știut cîndva să mă prețuiască a fost Richard al III-lea.

Darul: Rar aud „mulțumesc”. De obicei — „cît o fi costat?”

Trintorul: După mine și trîndăvia e o muncă! N-o poate face oricine.

Furtuna: Feriți-vă de uragan!

Stetoscopul: Instrument medical cu care pot auzi cum bate inima cuiva — dar nu și pentru CINE bate.

Șvaițer: Brînză bună — dar cu multe lipsuri.

Cerceii: Dacă n-am fi noi, bărbații ar uita că femeile au și urechi.

Cocoșul: Ori cînt, ori nu cînt — tot se crapă de ziuă.

ALEXANDRU MISIUGA

Marea: Fără valuri — aș fi o baltă!

Bara: A treia mînă a portarilor.

Credința: Noțiune abstractă — mai ales pentru unele femei.

Microbul: Nu-nțeleg ce scop are... microscopul!

Iepurele: Nu sînt fricos, dar ce să fac dacă voi trageți într-un biet animal neînarmat!

Pisica: Trebuie uneori să prind șoareci. Nu pot să torc flămîndă.

Peștele: Prostia noastră constă în faptul că noi vedem musca și nu cîrligul.

Privighetoarea: Aș putea să cînt

(16)

PĂȚANIILE
LUI PĂȚITU

Desen de GROSU MIHAI

Desen de AL. CLENCIU

— Țsta e ultimul meu cuvânt!
— Și trebuie să distrugi masa?
— Păi am cuvânt ... greu, măi femeie!

REMARCA LOR LA UN MECI DE FOTBAL

Un scriitor satiric: — ...Și cu toate astea, spectatori parcă sînt mai interesați decît jucătorii.

Un inginer agronom: — Alo, nu călca! Ia uite cum strică iarba! Formidabil!

Un pudic: — Numai de nu i-ar vedea fetele așa, în chiloți...

Un frizer: — Ah, ce ocazie de gol a avut ăla...netuns!!!

Un avocat: —Nu-l lovi, mă, nu-l lovi, că te bag la articolul 316.

Un croitor: — Aoleu, ce mai tricouri...Aia nu-i croială de croitor.

Un eizmar: — Cu asemenea ghețe cred și eu că nu poate să tragă la poartă!

Un distrat: — Dacă sînteți amabil, de ce-aleargă ăia?

Un bețiv: — Hic: Ce se-nîmplă-aici dom'le? De ce ne-am adunat!

Un ospătar: — Vezi, vezi că „vineee“ din urmă și-ți ia balonul!

Un director: — Intră la el în poartă mă, n-auzi! Îți dau dispoziție !!

Un șahist: — Ah, cum vă grăbiți! De ce nu stați să vă gîndiți puțin!!!

O gospodină: — Hai, mai terminați o dată cu joaca, că s-a făcut seară!

MIHAIL CEBOTEANU — Ploiești

Realism autentic

M-am întîlnit ieri cu valorosul nostru dramaturg.

— Stimate maestre — i-am spus — și-am văzut piesa. E bună, e interesantă, e autentică. Atîta doar că, din loc în loc, nu e realistă.

— Cum nu e realistă?! — m-a întrebat el iritat.

— După părerea mea, o piesă realistă oglindește în mod veridic și fidel viața cu realitățile ei! i-am explicat eu.

— Firește.

— Ei bine, în piesa dumatăle, stimate maestre, există o scenă care este foarte departe de viața reală.

— La care scenă te referi?

— De exemplu la scena în care inginerul-șef cheamă la telefon ministerul și raportează că cineva i-a furat invenția.

— Da, și? — se burzului dramaturgul. De ce nu este realistă? Crezi că nu există inginer frustat de invenția sa?

— Ba da.

— Sau crezi că în cazuri din acestea n-are dreptul să se infurie, să blesteme, ba chiar să și injure? N-are dreptul să reclame?

— Cum să nu? Dar nu despre asta e vorba.

— Aha! Atunci crezi că scena nu este veridică fiindcă ministerul nu poate fi chemat de

oricine la telefon? Te-nșeli, amice! Aici este vorba de un inginer valoros, cunoscut, cu munci de răspundere, care își poate permite să raporteze ofurile sale ministerului.

— Desigur.

— Și atunci cu ce am deviat eu de la realitate? De ce nu e scena autentică?

— Uite de ce, stimate maestre Piesa se joacă a 50-a oară, dar nu s-a întîmplat încă nici o singură dată ca ministerul să fie ocupat, sau să nu se formeze numărul, sau să intre pe un interior, sau să țacăne mașinăria aia infernală, sau să nu răspundă centrala, sau să-ți vină „tonul veșnic“, sau să intre provincia pe fir sau să se audă în loc de ton mieunat, behăit, schelălăit, orăcăit, ca să nu mai vorbesc de „Greșeală, vă rog, aici e o casă particulară!“ Nu, nimic din toate astea!..

Inginerul nostru ridică pur și simplu receptorul, formează șase cifre și, gata, conversează cu ministerul! Ei nu, stimate maestre, ăsta nu-i telefon autentic, asta nu e viață veridică, asta nu-i o scenă realistă! Mai studiază realitatea, maestre, îndreaptă-ți privirea asupra cabinelor telefonice și apleacă-ți urechea asupra receptoarelor!!

PETRE BOKOR

Periușele de dinți produse de fabrica din Oradea sînt de proastă calitate, cîzindu-le părul

— Mi-ar trebui un remediu împotriva căderii părului!...

Desen de V. CRIVĂT

FĂRĂ CUVINTE

Desen de AVRAM ANTON

„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Școlii“

44.601

3 3 N C C C

Descendenții fostei
familii regale a Spaniei
și dispută succesiunea
la tron

ÎNCURCĂ-I, DRACE!

Desen de EUGEN TARU